Cineva rezuma câte un eveniment: " E normal să fie anormal". Uneori, afirmația era însoțită (logic) de "Nu mă mai surprinde nimic".

Evident, comentariul avea încărcătură axiologică și exprima scepticism față de viitor (asemenea unuia din răspunsurile la sondajele privind direcția de dezvoltare a societății). Exemplu particular: "Nu mă mai surprinde că autoritățile au fost surprinse iar de venirea iernii". În acest caz avem de a face cu indiferență și incompetență, cu normalul permanent al istoriei care ne învață că nu învățăm nimic din istorie (războiul este cea mai normală anormalitate).

Dar revenind la 'anormalitatea normală', trebuie observat că normalul,1) cantitativ, reprezintă majoritatea, și 2) calitativ variază în spațiu și timp/istoric - a) minoritățile devenite majoritare sunt noul normal b)

ignorarea variantelor 'normalului' generează abordări eronate, cu atât mai grave în geopolitică.
"Nu mă surprinde nimic" ar putea fi însă o atitudine de întâmpinare, de minimalizare a confuziei și panicii.
"Normalul" și "anormalul" sunt codificate prin reguli/norme. În general, regulile/normele au rostul de a asigura funcționarea societății. Ele sunt limitele impuse libertății absolute/anarhiei. Limitele variază istoric, la fel și libertatea. Regulile/normele nu sunt stabilite din punctul de vedere al unei rațiuni suverane/'înțelepciunea', ci in raport cu interese configurate de raporturi de forță economică, de diferențe de nivel și de interpretare a informației și de agende de promovare a unui anumit mod de viață.

Cristi V. Andrei